

Cesvaines evaņģēliski luteriskās

Draudzes Vēstis

Nr. 10(129)

2020.gada 4.oktobris – 1.novembris

GANĀ SLEJA

Draudzes mācītājs Reinis Bikše

Pateicības pilna sirds.

„Vienmēr par visu pateicieties Dievam un Tēvam mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdā.” /Ef. 5:19-20/

Vai esi pateicīgs, neskatoties uz ārējiem apstākļiem? Te jāsaka, ka tas ir grūti, jo, ja kaut kas mūsu dzīvē tiek atņemts, ir sarūgtinājums. Ja tiek atslēgts internets, iestājas izmisums un nav nekāda prieka. Ja līst lietūs ir slikti, ja pārāk karsti, atkal slikti.

Palūkosimies uz vīru, kuram bija visas tiesības būt ļoti sarūgtinātam, bet, kurš bija pateicīgs un priecīgs neskatoties ne uz ko. Apcietināts patiesības dēļ, grūtos apstākļos, cietuma cellē, naktis pavadīja uz aukstas akmens grīdas un tomēr viņš bija pateicīgs.

Tas ir Apustulis Pāvils, kurš bija mācījis pateicības dziļāko būtību. Atrodoties cietumā Romā, viņš raksta: *“topiet Gara pilni, kopīgi skandēdami psalmus, slavinājuma un garīgas dziesmas, dziedādami un spēlēdami savās sirdīs Kungam. Vienmēr par visu pateicieties Dievam un Tēvam mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdā.” /Ef. 5:19-20/*

Kā tas ir, būt pateicīgam par visu - neskatoties uz to, kādi ir ārējie apstākļi? Pāvila pateicība neskanēja tikai vienreiz gadā, bet tā bija jauna dienu no dienas. Kas bija mainījies Pāvila sirds attieksmi, ka viņš varēja būt pateicīgs ikvienā dzīves brīdī? Viņš pateicās pat tad, kad ticības dēļ atradās cietumā, pateicās pārbaudījumos, kad sludināja Evaņģēliju, pateicās pat tad, kad piedzīvoja veselības problēmas utt...

Te redzam, ka Pāvila un katra kristieša pateicība nebalstās uz labklājību, veselību, ārējām lietām, bet tā ir daudz dziļāka. Raudu dziesmu grāmatā ir lasāmi brīnišķīgi vārdi: *“Tā ir Tā Kunga žēlastība, ka mēs vēl neesam pagalam; Viņa žēlsirdībai vēl nav pienācis gals. Tās ir ik rītu jaunas, un liela ir Tava uzticība. Tas Kungs ir mana daļa, saka mana dvēsele, tādēļ es cerēšu uz Viņu.” /Raud. 3:23/*

Dieva žēlastība, kurā esmu atpestīts un glābts Jēzū Kristū, ir pamats pateicībai, lai arī kādi būtu mūsu apstākļi, to satver ticīga sirds. Tā zina, ka katrs rīts un diena, bez Kunga sargāšanas un Viņa žēlastības, būs pavadīts grēkā. Tas Kungs ir mana daļa, pie kā es tveros. Šī pateicība par Dieva žēlastību un svētībām, kuras no Viņa saņemam, ir spilga liecība katra kristieša dzīvē. *“Es teikšu Tā Kunga žēlastību un Viņa slavas pilnos darbus, kā tas klājas, par visu, ko Tas Kungs mums darījis, un par visu labu, ko Viņš mums parādījis Israēla namam pēc Savas bagātās žēlastības un pēc Savas lielās apžēlošanas.” /Jes. 63:7/*

Un tomēr Dāvids 73. Psalmā raksta: *“Un mani taču nelaieme mocīja katru dienu un bargi mani pārmācīja ik rītus.” /Ps.73:14/* Tik tiešām, mums ir jāstojam ar daudz grūtībām un ciešanām, slimībām un sāpēm. Mēs varam uz Dievu saukt un teikt: *“Kungs, ciešanas ir lielas, tās ļoti sāp. Vairāk redzu ciešanas un sāpes ik rītu, nekā redzu Tavu žēlastību.”*

Ja uzmanīgi lasīsim 73. Psalmu, tad redzēsim, kā tas noslēdzas ar atziņu, ka Dievs savus bērnus tur savās rokās un ir līdzās ciešanās un grūtībās. Ticīga sirds grūtībās var teikt: *“Bet pie Tevis es palieku vienmēr, Tu mani turi pie manas labās rokas, Tu mani vadi pēc Sava prāta un beidzot mani uzņemsi godībā. Kad Tu esi mans, tad man nevajag ne debess, ne zemes! Jebšu man arī pamirtu miesa un sirds, taču Tu, Dievs, esi mans patvērumu un mana daļa mūžīgi! Jo redzi, tie, kas neuzticībā no Tevis atstājas, iet*

bojā; Tu izdeldē tos, kas no Tevis atkāpjas. Bet man paliek mans aplaimotājs Dieva tuvums; man ir prieks savu cerību likt uz Dievu To Kungu, lai paustu visus Tavus darbus. ” /Ps. 73:23-28/

Pāvils mudina, lai topam Gara pilni! Rīts ir brīnišķīga iespēja, kā pirmo uzņemt Dieva vārdu un Viņa žēlastību. Iesāc dienu ar Dieva žēlastību.

Ticība iet roku rokā ar pateicību, neticība iet roku rokā ar nepateicību, rūgtumu, aizdomām.

Nepateicība ir tik izplatīta mūsu vidū. Bērni aizmirst pateikt paldies vecākiem par pusdienām, mīlestību, rūpēm. Mēs aizmirstam pateikt paldies policistiem par kārtību, sētniekiem par tīrību, komunālo pakalpojuma sniedzējiem, ārstiem par rūpēm utt... Mēs uzskatām, ka daudz kas mums pienākas, ja maksāju, tad kādam ir jādara savs darbs. Galvenokārt mēs aizmirstam pateikties Dievam! Vai iesāc ēdienreizi ar lūgšanu? Ja aizmirsi un atcerējies tikai tad, kad esi pusē, vai, kad jau beidzis ēst, pateicies Dievam tad.

Nepateicība ir grēks, tāpat kā melošana vai zagšana. Viena no Dieva vārda apsūdzībām cilvēkiem ir atrodama Romiešu vēstulē: *“Jo, zinādami Dievu, viņi to nav turējuši godā kā Dievu un Viņam nav pateikušies, bet savos spriedumos krituši nīcības gūstā un savā sirds neprātā iegrimuši tumsā.” /Rom. 1:21/*

Nepateicīga sirds ir tā, kas ir auksta pret Dievu un Viņa žēlastību. Tā vienaldzīga paiet garām, kad skan Dieva vārds, kad notiek dievkalpojums, kur Dievs kalpo mums, tā paliek savā dīvē un svētdienas TV programmā.

Dieva vārds, no sākuma līdz pašam noslēgumam, nemitīgi runā par pateicību Dievam. Pateicība izriet no sirds, Jēzus saka: *“Labs cilvēks no savas labās sirds krājuma izdod labu, un ļauns cilvēks no savas ļaunās sirds krājumiem izdod ļaunu. Jo no sirds pārpilnības mute runā.” /Lk.6:45/* Dievs dāvā bagātīgi savu žēlastību, un pateicīga sirds vienmēr ir pāri malām pilna ar Dieva žēlastību.

Mēs varam pateikties par ēdienu, apģērbu, māju, mašīnu, jo *“Viņš Dievs Sevi nav pametis neaplicinātu, labu darīdams... mūsu sirdis pildīdams ar barību un prieku” /Ap.d. 14:17/* Pāvils saka, ka mums Dievu būtu jāpazīst arī pēc tā, ko varam baudīt laicīgā ziņā.

Mācītājs Vilhelms Bušs brīnišķīgi raksta: “Katra sviestmaize, ko ēdam, mums saka: “Dievs meklē tavu sirdi!” Katra sviestmaize sludina: “Dievs grib sakustināt tavu sirdi!” Kaut mēs varētu sadzirdēt vārdus, ko mums saka sviestmaizes! Tad katra maltīte būtu mazi svētki.” Bet mūsu sirds ir tik cieta un auksta, ka neredzam šo Dieva mīlestību.

Ne daudzums ir noteicošais, bet sirds, kas saņem pateicībā. Pāvils raksta: *“Es protu būt zems, protu arī dzīvot pilnībā; nekas man nav svešs, protu būt paēdis un izsalcis, dzīvot pilnībā un ciest trūkumu. Es visu spēju Tā spēkā, kas mani dara stipru.” /Fil. 4:12/* Arī mazums, bet no Dieva saņemts, var darīt patiesi laimīgu, bet liela bagātība bez Dieva svētības, var izrādīties vislielākā nabadzība un tukšība.

Mēs varam pateikties par cilvēkiem mums līdzās. Ir viegli uztvert līdzcilvēkus kā pašsaprotamus, ka viņam ir jābūt manā dzīvē. Kādreiz mēs ātri sākam uzskaitīt trūkumus un problēmas, kādas ir mūsu tuvākajiem. Te Jēzus saka: *“Es saku: mīliet savus ienaidniekus, darīt labu tiem, kas jūs ienīst, svētījiet tos, kas jūs nolād, lūdziet par tiem, kas jūs kaitina.” /Lk.6:28/* Pateikties un lūgt par līdzcilvēkiem, tas ir Dieva aicinājums tev un man. Kad pēdējo reizi tu esi kādam teicis: “man ir pateicības pilna sirds, ka tevi varu pazīt.” Pāvils Korintas draudzi, kas nebija izcila un perfekta, sveicina ar vārdiem: “Es vienmēr pateicos Dievam par jums”. Pļaujas svētkos izmanto šo iespēju, pateicies un iepiecinā kādu sev līdzās.

Mēs varam pateikties arī ciešanās un grūtībās. Mēs zinām, ka Jēzus ir līdzās arī tad, kad mums ir jāpiedzīvo ciešanas un vajāšanas. *“Turiet, mani brāļi, to par lielu prieku, ka jūs kritāt dažādās kārdināšanās, zinādami, ka jūsu ticības pārbaudīšana rada izturību. Bet izturība lai parādās darbā līdz galam, ka jūs būtu pilnīgi caurcaurim un jums nebūtu nekāda trūkuma.” /Jek. 1:2-4/* Kādreiz, ejot cauri grūtībām, ir jautājums, vai Dievs mani redz un dzird? Te varam atcerēties, ka Dievs ir līdzās un *“katra pārmācība tai acumirkli neliekas mums par prieku, bet par bēdām, tomēr vēlāk, tanī vingrinātiem, dod taisnības miera augli.” /Ebr. 12:11/*

Kā vecāki māca savus bērnus un ļauj iet cauri pārbaudījumiem, zinot, ka tā viņi pieaugs. Tā arī Dievs savā gudrībā un mīlestībā mūs vada. *“Pacietiet pārmācību! Dievs izturas pret jums kā pret bērniem.” /Ebr. 12:6/*

Dievs mums ir dāvājis lielāko dāvanu - glābšanu, un Viņa žēlastība ir jauna arī šajā rītā, to ticībā uzņem un arī tava sirds pāri plūdīs pateicībā!

„Tēvs”

Katru gadu septembra otrajā svētdienā visā Latvijā tiek atzīmēta Tēva diena, kas veltīta tēva lomas godināšanai ģimenē un sabiedrībā. Tēva dienas sākumi meklējami 20. gadsimta sākumā Amerikas Savienotajās Valstīs, kur to sāka atzīmēt, lai pievērstu uzmanību tēva lomai bērnu audzināšanā. Pastāv uzskats, ka, aktualizējot Tēva dienu, atbildīgajiem un mīļajiem tētiem mēs pasakām paldies par to, ka viņi ir; savukārt, no bērna dzīves izstumtajiem – parādām, ka viņu loma ir svarīga, un ka par savu bērnu ir jāpastāv; bezatbildīgajiem – ka ikviens bērns ilgojas pēc sava tēta.

19.septembrī mūsu draudzē tika organizētas rekolekcijas, kuras vadīja mācītājs Jānis Bitāns, kur ikvienam klātesošajam bija iespēja pārdomāt, ko nozīmē būt labam tēvam. Mācītājs savos priekšlasījumos runāja par to, kā mums katram veidojas izpratne par tēva jēdzienu, kā Svētajos Rakstos pats Kristus mums atklāj, kāds ir mūsu Debesu Tēvs, un visbeidzot, ko nozīmē būt par garīgo tēvu, kā atrast savu garīgo padomdevēju un vadītāju ticības ceļā.

Šoreiz padalīšos ar dažām rekolekcijās gūtajām atziņām:

- Tēva jēdzienu mēs varam veidot balstoties uz Svēto Rakstu atklāsmēm, kā Evaņģēlijā mums pats Kristus atklāj, runājot par Dievu kā par Tēvu.
- Taisnīgums un stingrība, gan noteiktība ir pie Dieva, un vienlaicīgi ir arī labestība, žēlums un mīlestība. *“Ja mans tēvs un mana māte mani atstātu, tad Tas Kungs mani pieņems”/Ps.27:10/*. Dievs ir tas, kurš cilvēku dzīvē mātes vai tēva trūkumu var dziedināt. Daudzas problēmas cilvēku dzīvē ir no tā, ka nav vai ir bijusi slikta mātes un tēva pieredze.
- Dievs ir absolūti taisnīgs arī būdams žēlastības pilns. Ar Dievu nejokojas, bet pie Viņa var iet ar vislielāko parādu, ar vislielākām nepatikšanām, bet Dieva priekšā mums jābūt godīgiem.
- Līdzība par pazudušo dēlu ļoti skaidri atklāj Dieva ilgpacietību. Dievs ļauj, ka pret Viņu izturas kā pret mirušu, jo mantojumu var dabūt tikai pēc nāves. Ja dēls paprasa iepriekš, tad tas nozīmē, ka morālā veidā viņš tēvu ir apbērējis. Viņš savāc to, kas viņam pienākas tad, kad tēva vairs šajā pasaulē nebūtu. Šajā līdzībā tiek pateikts, ka Dievs ilgi pacieš šādus cilvēkus, jo citādāk pasaules lielākā daļa būtu aizgājusi bojā un daudzi nebūtu līdz kristīgai ticībai nonākuši, ja Dievs rīkotos taisnīgi, uzstājot uz Savām dievišķajām pilnvarām.
- Kalna sprediķī Mt.5:48 Jēzus saka: “Tāpēc esiet pilnīgi, kā jūsu Debesu Tēvs ir pilnīgs.” Cilvēks ir radīts ar potenciālu augt un kļūt arvien līdzīgāks Dievam, jo ir radīts pēc Dieva tēla un līdzības. Dievs aicina mūs uz Viņa atdarināšanu, sekojot Viņam. Bērni to dara nešķirojot – vai tas ir labi vai slikti. Viņi atdarina vecākos to, kas spilgtāk izpaužas, un ne vienmēr tas ir tas labākais piemērs. Nevienam cilvēkam dabiskā veidā atdarināt vai piepildīt Dieva gribu nesanāk, uz to sevi ir jāpiespiež.
- Runājiet ar bērniem jau no paša sākuma kā ar pieaugušiem cilvēkiem un nepadariet sevi par klauniem. Bērns nevis ar savu saprātu analizē to faktoloģisko materiālu, ko jūs stāstāt, bet mazs bērns ir ārkārtīgi jūtīgs uztvert jūsu patiesumu un īstumu.
- Bērniem ir jāredz dievbijība savos vecākos, ka vecākiem ir ārkārtīgi svarīgi lūgties, iet uz baznīcu. Jo agrākā vecumā viņi to redz, jo labāk bērni vecākus atdarinās.
- Pār visām dabiskām rūpēm, kas jātur vecākiem par bērniem, galvenā ir šī: “Audziniet un pamāciet būt paklausīgiem Tam Kungam”. Runa ir par bērnu dievbijību. Tas ir lielākais, ko var atstāt bērniem. Mēs visi šo pasauli kaut kad atstāsim un svarīgākais, ko mēs šeit pasaulē dzīvojot esam dabūjuši – iemantojuši pestījošo ticību. Kāda atraite lūdza par saviem bērniem tikai vienu lietu – lai bērni nekad nepazaudētu ticību uz Dievu, jo, ja būs ticība, tad viņa varēs būt absolūti droša par visu pārējo.
- Vecākiem jāmaks veltīt laiku un uzmanību, kas bērniem pienākas. Bet tad, kad bērni ir pieauguši, tad ar šo laiku un uzmanību vairs neuzbāzties. Velns šodien cilvēkus padara nabagus laika ziņā, jo cilvēkiem pietrūkst laika priekš svarīgām lietām, bet priekš sīkumiem laika pietiek. Dievs nekad nesteidzas, bet velns mīl steigu. Nekad nepadodieties steigai un nepieņemiet lēmumus steigā.

- Apustulis Pāvils norāda, ka garīgais tēvs ir tas, kurš tevi ir pievedis pie Kristus un ievēd ticības piedzīvojumā, un tāds var būt tikai viens, bet pārējie ir tikai skolotāji, audzinātāji vai pamācītāji, kas tevi audzina ticībā, un tādi var būt vairāki.
- Ar “garīgo tēvu” tiek saprasts tas cilvēks, kurš līdzīgi miesīgam tēvam ir ar savu atbildību, ar savu autoritāti formēt un veidot bērnu par pieaugušu cilvēku. Tieši tādā pašā veidā garīgais tēvs ir ar autoritāti, atbildību formēt cilvēku ticībā, lai viņš šajā ticībā pieaugtu. Varam izšķirt 3 garīgo tēvu stadijas: garīgais tēvs ir kā ticības mācības skolotājs; garīgais tēvs ir kā kristīgas prakses norādītājs un garīgais tēvs ir ar garīgu dzīves pieredzi.
- Tas ir jums labs garīgās dzīves rādītājs, ja jums apzīmējumam “garīgais tēvs” ziniet vārdu un uzvārdu, ziniet viņa telefona numuru un kurā baznīcā viņu var atrast. Ja tā nav, tad būtu ieteikums tomēr to meklēt, jo tas ir tāds protestantiskuma viltīgums, ka mūsu attiecības ar Jēzu ir tik personīgas, ka mums nevienam tur pa vidu nevajag.

Mūsu kristīgā dzīve izaug no mūsu personīgajām attiecībām ar Dievu. Skatoties uz Jēzu, redzam, ka Viņš daudz ko darīja savā dzīvē, paveica daudzus brīnumus, dziedināja, mācīja, pat Lācaru piecēla no mirušajiem un izveda no kapa. Bet svarīgāk par to, ko Viņš darīja, bija Viņa attiecības ar Tēvu. Jēzum bija ļoti svarīgs pavadītāis laiks ar Tēvu. Jaunajā Derībā varam lasīt, ka Jēzus agrā rīta stundā uzkāpa kalnā Dievu lūgt. Citā vietā Jēzus nošķīrās no saviem mācekļiem, lai pabūtu vienatnē ar Tēvu. Šīs personīgās attiecības un intimitāte ar Tēvu bija Viņam ļoti būtiskas. Viņa darbi izauga no šīm personīgajām attiecībām ar Tēvu.

Bieži vien mēs esam aizņemti un noguruši no steigas, skrienot un darot visādus darbus, kurnam par dažādām negācijām. Tomēr mums attiecībām būtu jābūt svarīgākām par visu pārējo, jo tieši attiecībās mēs veidojam savu identitāti. Viss, ko mēs varam par sevi pateikt, izriet no mūsu attiecībām. Piemēram, es esmu meita saviem vecākiem, esmu mamma saviem bērniem un tas viss nāk no attiecībām. Tāpat savu kristiešu identitāti mēs iegūstam no attiecībām ar Dievu. Tāpēc tas ir svarīgākais, par ko savā dzīvē iestāties un cīnīties.

PAR DIEVKALPOJUMU

Sagatavoja evaņģēlists Artūrs Dimitrijevs

Dievkalpojuma daļa – Vārda daļa

Šajā dievkalpojuma daļā tiek lasīti Svētie Raksti un mācītājs tos izskaidro, lai stiprinātu draudzi ticībā. Mācītāju uzrunu par kādu iepriekš nolasīto Rakstu vietu mēdz saukt par sprediķi. Visbiežāk sprediķis tiek teikts no kanceles. Tam pamatā ir ļoti praktisks iemesls – lai būtu labāka dzirdamība, un draudze labāk redzētu runātāju. Sprediķa mērķis ir cilvēku aicināšana uz atgriešanos no grēkiem, iepazīstināšana ar Dievu, stiprināšana ticībā, garīga celsme savai ikdienas ticības dzīvei un draudzes celšanai.

Sprediķošanas saknes mēs atrodam Svētajos Rakstos. Jau Vecajā Derībā mēs atrodam norādes uz sprediķošanu. Apustulis Pēteris atsaucas uz Veco Derību, norādīdams uz Nou, kā „*taisnības sludinātāju*” (2.Pēt.2:5). Jūdu sinagogās pastāvēja sena paraža izskaidrot Svētos Rakstus ikviena sabata dievkalpojumā. Jaunajā Derībā mēs varam ieraudzīt, ka sludināšana un Dieva Vārda mācīšana ieņēma centrālu vietu gan paša Jēzus Kristus darbībā, gan arī Viņa mācekļu kalpošanā. Evaņģēlijos mēs varam atrast vairākus Jēzus teiktos sprediķus. Ir rakstīts: „*Un viņi bija pārsteigti par Viņa mācību, jo Viņa vārdi bija vareni.*” (Lk.4:32) Mateja evaņģēlijā mēs lasām Jēzus Kalna sprediķi, kur Jēzus pakāpās kalnā un ap Viņu bija sapulcējušies ļaužu pulki, kurus Viņš mācīja. Veselas trīs nodaļas ir pilnas ar šo sprediķi. Apustulis Pāvils, uzsverot sludināšanas un mācīšanas nozīmi, saka: „*Ticība nāk no sludināšanas, un sludināšana no Dieva pavēles*” (Rom.10:17)

Profesors Roberts Feldmanis kādā no saviem sprediķiem ir sacījis: „Mēs nerunājam cilvēku domas, svinīgu, mākslīgu runu. Mēs runājam, palikdami vārda mācībā, Dieva vārdā, ar to gan pamācīdami un stiprinādami, gan pārmācīdami tos, kas turas pretī Dieva patiesībai.”

Lai gan sprediķim ir svarīga loma dievkalpojumā, nebūtu pareizi to uzskatīt par galveno dievkalpojuma sastāvdaļu. Mēs nākam, lai piedalītos visā dievkalpojumā, ne vien lai klausītos sprediķi.

Katrs sprediķis ir piesaistīts pie Dieva vārda, pie Svētajiem Rakstiem. Lai būtu kārtība Dieva vārda

paskaidrošanā, Baznīcas gadā ir noteiktas konkrētas Svēto Rakstu vietas, kas jāapcer draudzes vidū. Katrā svētdienā galvenais lasījums ir viens no četriem evaņģēlijiem, kas atrodami Bībelē. Ir izveidotas trīs ekumēniskās lasījuma rindas, kurām var sekot līdzī baznīcas gadagrāmatā. Tas nozīmē, ka vienā gadā tiek lasīta 1.rinda, nākamajā gadā - 2.rinda, un trešajā gadā - 3.rinda, un tad sākas atkal ar pirmo rindu un uz priekšu. Tādā veidā draudzes cilvēkiem dievkalpojumos ir iespēja dzirdēt vairākus tekstus un ir lielāka variācija. Pirmā rinda, galvenokārt, seko Mateja evaņģēlijam, otrā rinda – Marka evaņģēlijam, bet trešā rinda seko Lūkas evaņģēlijam. Jāņa evaņģēlijs ir vairāk sadalīts pa visiem trim gadiem. Īpaši Gavēņa laikā un Lieldienu laikā katru gadu visvairāk tiek lasīts no Jāņa evaņģēlija. Svētku dievkalpojumos lasām no tā evaņģēlija, kam sekojam konkrētajā gadā, ja tas notikums ir minēts konkrētajā evaņģēlijā. Tā saucamos „zaļajos” periodos, kad liturģiskā krāsa ir zaļa (svētdienas pēc Zvaigznes dienas gada sākumā, un aptuveni 25 svētdienas pēc Vasarsvētkiem), tiek lasīts vairāk vai mazāk viss pēc kārtas no viena un tā paša evaņģēlija.

Šajā oktobra mēnesī aicinu jūs nākt uz dievkalpojumu ar vēlmi iedzīlīnāties katrā dzirdētajā Svēto Rakstu lasījumā. Patiesi ieklausīsimies dzirdētajos vārdos, attiecināsim tos uz savu dzīvi, un pēc dievkalpojuma, kad dosimies mājās, ar pateicību paturēsim sirdī to, ko esam varējuši saņemt caur Dieva vārdu! Un iedrošinu dalīties ar dzirdēto arī ar citiem cilvēkiem!

PĀRDOMĀM

"Piecpadsmitajā gadsimtā mazā ciematīnā netālu no Vācijas pilsētas Nirnbergas dzīvoja kāda zeltkaļa ģimene, kurā bija astoņpadsmit bērnu. Lai viņus visus paēdinātu, šis zeltkalis – Albrehts Dīrers vecākais – strādāja savā amatā no agra rīta līdz vēlam vakaram un vēl piedevām jebkuru citu darbu, ar ko vien varēja kaut nedaudz nopelnīt. Par spīti trūcumam, no kura, šķiet, nebija izejas, divi Albrehta Dīrera dēli loloja kādu sapni. Abiem bija ķēriens uz zīmēšanu, un abi ļoti vēlējās studēt Nirnbergas Mākslas akadēmijā, lai gan zināja, ka tas nekad nebūs iespējams, jo tēvam nebija tik daudz naudas.

Pēc daudzu nakšu sarunām lielajā gultā, kur visi kopā gulēja, zēni vienojās, ka lozēs, metot gaisā monētu. Zaudētājam bija jādodas strādāt ogļu raktuvēs un jāsūta nopelnītā nauda brālim, lai tas varētu mācīties akadēmijā. Pēc četriem gadiem tas izstudējis atgriezīsies, lai sagādātu līdzekļus otra brāļa studijām, vai nu pārdodams savus zīmējumus, vai arī, ja būs vajadzīgs, strādādams raktuvēs. Svētdienas rītā, atgriezušies no dievkalpojuma, viņi lozēja ar monētu. Veiksme uzsmaidīja Albrehtam, un viņš devās uz Nirnbergu.

Alberts nu sāka bīstamo ogļrača darbu, pelnīja naudu un sūtīja to brālim, kura talants akadēmijā uzreiz bija izraisījis lielu apbrīnu. Albrehta zīmējumi un gravīras, un eļļas gleznas bija pārāki par akadēmijas profesoru darbiem; pēc mācībām viņš savus darbus jau varēja pārdot par krietnu naudu. Slavas vainagots, jaunais mākslinieks Albrehts Dīrers pārradās dzimtajā ciemā, un ģimene viņam par godu sarīkoja svinīgu mielastu. Kad, jautrai mūzikai skanot, visi bija krietni paēduši un padzēruši, Albrehts cēlās kājās, lai visu klātbūtnē pateiktos brālim par tā uzpurēšanos. Savu runu viņš beidza ar vārdiem: "Un tagad ir tava kārta, Albert, mans krietnais brāli! Dodies uz Nirnbergu, piepildi savu sapni! Tagad es gādāšu, lai tev nekā netrūkst." Visi pagriezās pret galda galu, kur sēdēja Alberts.

Jaunekļa bālā seja bija noplūdusi asarām, šņukstēdams viņš kratīja galvu un atkātoja: "Nē, nē, nē..." Beidzot viņš piecēlās, noslaucīja asaras un uzlūkoja visus pie galda sēdošos. "Nē, mīļo brāli, es nebraukšu uz Nirnbergu," viņš klusi teica. "Man tur vairs nav ko darīt. Paskaties... Paskaties uz manām rokām!" Un viņš pacēla augšup savas lielās sastrādātās ogļrača plaukstas. "Katrs pirksts vismaz reizi ir ticis lauzts, un nu jau krietnu laiku man sāp visas labās rokas pirkstu locītavas, tā ka es tik tikko spēju noturēt glāzi, lai ar tevi saskandinātu. Šai rokai nekad vairs neklausīs ne zīmulis, ne ota... Nē, brālīt, to es vairs nespēju." Kopš tā laika pagājuši vairāk nekā četri simti piecdesmit gadu. Pasaules muzejos glabājas simtiem Albrehta Dīrera darbu – gleznu, kokgrebumu, akvareļu, un vara gravīru, taču ļoti iespējams, ka jūs, tāpat kā daudzi pasaules cilvēki, atceraties tikai vienu no tiem. Pateicībā par brāļa upuri Albrehts Dīrers ar savu vislielāko rūpību uzzīmēja viņa sastrādātās rokas. Zīmējumā plaukstas saliktas kopā kā lūgšanā. Savu meistardarbu viņš nosauca pavisam vienkārši – "Rokas", taču kopš tā laika aizkustinātā un pateicīgā pasaule to pārdēvējusi par "Lūgšanā saliktas rokas". Šis stāsts lai ir kā atgādinājums – dzīves cīņu nevar izcīnīt viens pats! Kad klājas grūti, salieciet rokas kopā kā Dīrera zīmējumā, paceliet skatienu augšup un sakiet: "Palīdz man!" Un atklāsies brīnumaina patiesība – cik tuvu ir palīdzība, ja to lūdz."

Cesvaines draudzes kalendārs

Datums	Dievkalpojumi un notikumi		Papildinformācija
Svētdiena 4.oktobris	9⁰⁰	DIEVKALPOJUMS	Pļaujas svētki
Ceturtdiena 8.oktobris	18 ⁰⁰	Padomes sēde	
	19 ⁰⁰	Dievkalpojums	
Svētdiena 11.oktobris	9⁰⁰	DIEVKALPOJUMS	19. svētdiena pēc Vasarsvētkiem
Ceturtdiena 15.oktobris	18 ⁰⁰	Bībeles stunda	
	19 ⁰⁰	Dievkalpojums	
Svētdiena 18.oktobris	9⁰⁰	DIEVKALPOJUMS	20. svētdiena pēc Vasarsvētkiem
Ceturtdiena 22.oktobris	18 ⁰⁰	Bībeles stunda	
	19 ⁰⁰	Dievkalpojums	
Svētdiena 25.oktobris	9⁰⁰	DIEVKALPOJUMS	21. svētdiena pēc Vasarsvētkiem
Ceturtdiena 29.oktobris	18 ⁰⁰	Bībeles stunda	
	19 ⁰⁰	Dievkalpojums	
Svētdiena 1.novembris	9⁰⁰	DIEVKALPOJUMS	22. svētdiena pēc Vasarsvētkiem

KONTAKTI

Mācītāja pieņemšanas laiks ir ceturtdienās no plkst. 17⁰⁰ -19⁰⁰.

Mācītājs Reinis Bikše, tel.26899309, bikse.reinis@gmail.com

Draudzes priekšnieks Normunds Kārklīņš, tel. 29169309, normundskarklins69@inbox.lv

Draudzes locekļu ikgadējo ziedojumu pret kvīti un pārējos ziedojumus lūdzam pārskaitīt uz draudzes bankas kontu:

Cesvaines evaņģēliski luteriskā draudze, Baznīcas ielā 4, Cesvainē, LV4871,
Reģ. nr. 90000507727, AS SEB banka, konta Nr. LV 92UNLA0050011543844

„Draudzes Vēstis” lasi arī draudzes mājaslapā: www.cesvainesdraudze.lv

Un seko līdzi draudzes facebook lapai: facebook.com/cesvainesdraudze